

Fridén, Alfr. lärare, folkskoleinsp.

1902, 1905, 1926

(3 brev)

1905,

Örebro o Linköping

r

Drebro 30 jan. 1902.

H^l₂ Fru Hammarlund!

Mitt största tacksamhet för vänliga
brevet och förtroendet för mitt i berörda
sinn så litet bepröfvade omdöme.

Stor synd, att Saga lyms af, men där-
öfver är ej allt munda, då hon var så oför-
siktig och gaf sig med i Trojanska kriget.
Där fick hon svåra blessyrer, åt hvilkas
läkning naturligtvis erfordras någon tid.

Mycket förståndigt synes det vara, att
hon följt Gullivers på hans resor. Det skall,
hoppas jag, fullkomligt krya upp flie-
kan och göra henne ännu mera eftersökt.
än förut.

Af skadan blir man vis. Det går ej
an att bjuda barnen massor af namn,
som de hvarken kunna uttala eller

behålla i minnet, och införa dem i en krets af föreställningar, död endast den mogna kan röra sig, eller fördrå, att de skola begripa ett språk, som endast den bildade och poetiskt begåfvade kan njuta af.

Barnen kunna begripa endast efter sådan lektyd, som behandlar ämnen inom deras uppfattningssområde eller inom gränserna för deras fantasi och som rör sig med ett för dem fattbart språk, helst icke vers. Handlingen måste löpa raskt och skildringen gå rätt på sak. Men för stor omständlighet förökas de små - de ha ej tålmod att vänta. Därför bör ämnet så mycket som möjligt grupperas i afrundade afdelningar.

Hvad jag med denna min stora omständlighet velat säga är: förj blott för att innehållet i Sara är tillräckande

för barnen, så kommer spridningen att gå af sig själf.

Nu är jag fast öfvertygad, att Sara skall stiga med denna termin. Det skadur ja emellertid icke att skjuta på så mycket som möjligt. Jag kan därvid ej se något bättre medel än att sända ut så profhäften i mängd. Därvid bör dock hela första häftet sändas, dels därför att senare delen af detsamma är mest lockande och dels därför, att folk får se och taga på det de få för 10 öre; detta blir för dem något helt annat än att läsa därom. Orsaken bör och inne hålla en uppmaning till läraren att dela ut bland barnen det antal profhäften han erhåller samt att låta barnen taga med dem hem. Många föräldrar vilja nämligen först se, hvad barnen önska köpa.

Under alla förhållanden får ej tanken
på Sagens indragning komma fram, förrän
ingen utsikt till förbättring återstår,
ty dess tillvaro är af nationell betydelse.
Kärrligen kostar det att lägga en
stor del af upplagan på luger, men det
ta borde komma att vinna åtgång i
samma mån som lärjungebibliotek
mer och mer komma att iurättas vid
folkskolorna. —

Anhåller vänligast om min hälsning
till Hammarlund.

Med vördnadsfull höfaktning
Mfr. Fridén.

Linköping[?] d. 23 dec. 1905.

Arade Broder!

Tack för i somras och tack
för vänligheten å äfven i år sända
mig julpublikationerna. De blef
visserligen icke af, å jag denna gång
skref något om dem, men jag skall i
stället göra hvad jag kan för å säga
mån komma in i folkskolan här. Jag
har med ledsnad sett, å den här icke
har några lärare. Fördenskulen skickar
jag väl på nyåret upp en brefkort med
begäran om en antal profescuplar å
utdeli i klasserna.

En glad och fridfull jul önskas
dig och din Käre fru.

Wännen
Sefr. Fridén.

Linköpings Stads
Folkskoleinspektör

TJÄNSTERUM: STADSHUSET.
MOTTAGNINGSTID: MÅND., ONSD., FRED. KL. 1-2.

RIKSTELEFON: TJÄNSTERUMMET 2355
" BOSTADEN 91

Linköping den 30/5 1926.

Höga Fru Hammarlund!

Min allra värdsammaste tack för presenten, Sagadelarna.
Och tack för orden, som åtföljde den: "Hälsning från forna lyckliga
tider." Det kan ej hjälpas, än man blir vemodig, då tankarna återgå
till flydda dagar, då sinnet var ungt och entusiasmen jagade blodet i
ädrorna, då man fick vara med och hjälpa till att göra skolhistorier,
även om det, såsom för min del, förnämligast bestod uti att "hålla i",
där de större krafterna verkade. Det låg friskhet och glans över dessa
tider, även om molnen ofta hopade sig och striden stod het. Det ligger
alltid glans över ungdomen och mammaåldern och naturligtvis klarast
över vår egen. Troligen är det så, att ju äldre vi bli, ju mer skarpsynta
bli vi i detta avseende. Jag kan ej neka till att jag nu står vid
slutet av min egentliga livsgärning - min avgång sker med inneva-
rande läsars slut nästa fredag - jag hämnar mig mycket lycklig och
djupt tacksam över att ha tickat vår folkskola under en tid, då den
varit i stadig marsch framåt, då någonting hänt. Det är härligt att på
gamla dagar ha något värdefullt att minnas. Alderdomen blir här-
genom mindre avskräckande.

Med värdsam tillgivenhet
Mfr. Fridén

